

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXI. Quod cor domini in similitudine lampadis sibi visum est.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Cor
divinum
thalamus
animæ.

intra, videlicet fidenter tamquam sponsa; tertius est, *thalamum*, id est, Cor divinum. » Per hæc verba intellexit quod Deus primo evocat quemlibet electum ab omni creatura, ita ut omnibus delectamentis, quæ in aliqua potest invenire creatura, libera et plena voluntate abrenuntians, ipsi soli Domino Deo suo devotione tota vacet. Dehinc Dominus suadet confidentiam, ut scilicet electus, tamquam sponsa quæ nullam omnino veretur repulsam, fiducialiter semper accedat, et intret thalamum Cordis sui divini, in quo abundat et superbundat copia totius delectationis et beatitudinis, quam nunquam cor poterit humanum exoptare.

Quæ sit
vox Filii
Dei.

Tunc illa vehementi desiderio desiderabat ut aliquem sonum sive modum mereretur percipere vocis Filii Dei, suavi sono quo intonare solet laudes Deo Patri. Cui Dominus: « Vox mea nihil adhuc est nisi tantum: *fiat*; id est, prævalentia divinæ voluntatis meæ. Nam cælum, terram, maria et omnia quæ in eis sunt, solo verbo illo creavi, sicut Scriptura testatur, dicens: *Fiat lux, fiat firmamentum*, etc. Quia omnia quæ in cælo et in terra sunt, sola divina voluntate mea reguntur, et omnis Sanctorum laus, gaudium et beatitudo, solo nutu meo incitantur. »

CAPUT XXI.

QUOD COR DOMINI IN SIMILITUDINE LAMPADIS SIBI VISUM EST.

IN Missa quadam, dum cogitationibus diversis impediens, fruitione divina frustraretur, mediatricem Dei et hominum, Virginem Mariam, exorabat ut sibi præsentiam Filii sui dilecti obtineret. Cujus interventu, ut credimus, conspexit Regem gloriæ, Dominum Jesum, in solio subli-

mato ac crystallina, puritate perspicuo residentem. Ex cujus solii anterioribus partibus duo rivuli eximiæ puritatis, aspectu delectabiles, progrediebantur ¹; quos intellexit esse gratiam remissionis peccatorum. ac spiritualis consolationis, quæ in Missa cuilibet, ex virtute divinæ Providentiæ, specialius et facilius largiuntur.

Duo rivi e solio Dei profluentes unus remissionis, alter consolationis.

Circa vero oblationem hostiæ benedictæ, exurgens Dominus a solio illo, videbatur Cor suum suavissimum, instar lampadis perlucidæ, plenissimæ et superabundantis, propriis manibus elevare. Quæ lampas ex omni parte circaque tanto impetu effluebat, quod magnæ guttæ ex ipsa supereffluxione resaliebant; nec tamen plenitudo lampadis aliquatenus imminui videbatur. Per quod intelligi dabatur quod quamvis de plenitudine Cordis Christi omnibus sufficientissime gratiæ ministrentur, secundum cujuslibet capacitatem, tamen in seipso abundantissime redundat omni beatitudine, nec aliqua unquam parte patitur detrimentum. Vidit insuper corda omnium præsentium, quasi funiculis quibusdam in specie lampadum, Cordi Dominico annexa; quorum quædam erecta et quasi oleo plena videbantur ardere; quædam vero quasi vacua dependebant circumversa. Unde intellexit per lampades ardentes et erectas, illorum designari corda qui cum devotione et desiderio Missæ interessent; et per lampades vero dependentes, eorum corda qui negligebant per devotionem elevari.

Cor Christi ut lampas super-effluens.

Tunc illa magno exoptabat desiderio, ut cor suum divino Cordi totaliter infunderetur. Et statim cognovit illud quasi de medio aliorum elevari, et in similitudine piscis unius immergi Cordi divino. Cumque illa supplici devotione a Domino rogaret edoceri quali modo cor suum sibi immer-

1. His duobus rivulis alludere per flumina duo Lethe et Eunoe Dante videtur, *Purgatorio*. c. xxxiii.

Cor
Mechtildis
in Cor
Christi
mergitur.

sum disponere deberet, ut semper in unione illa beata quam susceperat, permaneret; vidit protinus Cor divinum quasi mutatum esse in domum magnam aurei coloris, et Dominum in medio Cordis sui ipsius, velut in domo speciosa ac deliciosa deambulantem. Quod illa admirans, et qualiter hoc fieri posset apud se pertractans, intellexit Dominum sibi dicentem: « Nonne recolis illud psalmi: *Perambulabam in innocentia cordis mei, in medio domus meæ?* (PSAL. C. 2.) Et quis est qui possit præter me, quia nemo innocens ex seipso nisi ego solus? »

In charitate
opera
revirescunt.

Conspexit etiam in ipsa domo quatuor virgines pulcherrimas, quas agnovit esse virtutes: scilicet, humilitatem, patientiam, mansuetudinem et charitatem, quæ cæteras elegantia sua præcellens vestitu viridi præfulgebat. Quam illa videns, et recolens etiam cuidam alii personæ beatæ memoriæ charitatem similiter in viridi amictu demonstratam, admirans requisivit a Domino quamobrem charitas crebrius in viridi appareret. Ad quod tale responsum a Domino accepit: « Quoniam charitas multos aridos truncos, scilicet peccatores, virtute sua facit revirescere, et ad fructum bonorum operum reflorescere, ergo justissime in viridi demonstratur. » Et adjecit Dominus: « Harum virginum familiaritatibus te aptare studeas et amicitias, si desideras in hac domo mecum manere, et præsentiam meæ fruitionem habere; verbi gratia, cum vanitas cor tuum dissolvit, recole virtutem charitatis illius quæ me de accubitu paterni sinus utero virginali inclinavit, et vilibus panniculis involutum in præsepe reclinavit, multos labores in prædicando perferre coegit, et postremo amarissima et turpissima morte interemit. Talium recordatio omnem vanitatem a corde tuo penitus removebit. Similiter cum te superbia infestat, memorare humilitatis meæ, qua nunquam vel in minimo, cogitatu, verbo seu gestu aut opere superbivi, sed exemplum perfectissimæ humilitatis in omni-

bus factis meis exhibui : et sic vincas superbiam humilitate. Cum vero impatientia te infestat, memento patientiæ meæ, quam habui in paupertate, in fame, in siti, in discurrendo, in injuriis, in contumeliis et maxime in morte. Et similiter cum infestaris ira, recordare mansuetudinis meæ, qua cum his qui oderunt pacem eram pacificus et mansuetus, in tantum quod etiam crucifixoribus meis, qui cum tot crudelitatum genera in me exercuissent quod nihil superaddere amplius possent, adhuc præ nimio furore strindebant super me dentibus, cum tanta cordis dulcedine veniam impetrans, Patrem eis placavi, ac si nunquam mihi contrarii exstitissent. Et sic poteris cuncta vitia virtutibus superare. »

Charitas,
humilitas,
patientia,
mansuetudo
Christi.

CAPUT XXII.

DE RUBO ET VIRGA JUSTITIÆ ET DE IX CHORIS ANGELORUM.

CUM piæ memoriæ Dominus B. Comes junior ¹ obiisset, et Congregatio ejus funeri processionaliter obviaret, hæc Dei ancilla videns campi planitiem et amplitudinem, multum sibi complacuit. Postea nocte quadam dum dormire non posset, et tamen surgere ad orationem præ sua infirmitate nequiret, apparuit ei Dominus in veste candida, sedens ante lectum ipsius ; super variis tribulationibus et infirmitatibus suis eam dulciter consolabatur. At illa dixit ad Dominum : « Eia Domine mi, utinam liceret mihi, per taliscampiqualis

Campi
planities
juxta
Helftam
Mechtildem
multum
delectat.

1. Cf. Part. V. c. 11. Hic videtur fuisse Burchardus XII de Manseld, qui anno 1294 præmatura morte quidem sublatus fuit, postquam monasterio 29 jugera nemoris legasset. *Franken*, pp. 59 et 223.